

HỒI 14

Diễn Biến Bất Ngờ

Dang đi, bất ngờ bị Cửu Hận điểm huyết và lôi vào một động khẩu kín đáo, nữ lang biến sắc, kinh hoảng kêu lên:

- Sao các hạ...

Miệng tùm tùm cười, lộ vẻ không hề có địch ý hay tà ý, tuy nhiên Cửu Hận vẫn nhanh tay điểm luôn á huyết của nàng.

Bị chế trụ huyết đạo toàn thân và bây giờ á huyết cũng bị điểm, nữ lang đành bất động và đành biểu lộ tâm trạng qua ánh mắt.

Đó là ánh mắt kinh ngạc chuyển qua sợ hãi, sau cùng ánh mắt lại chuyển sang tâm trạng phẫn nộ, uất hận.

Dù thừa biết nàng đang nghĩ gì, đang lo sợ điều gì và tại sao lại chuyển sang phẫn uất nhưng thủy chung Cửu Hận vẫn không một lời giải thích.

Y cũng bất động và trạng thái bất động của cả hai giả như có ai bất ngờ xuất hiện và nhìn thấy tất phải nghĩ không chỉ có một mình nữ lang bị khống chế huyết đạo.

Trạng thái bất động này ngỡ kéo dài vô tận. Thế nhưng một lúc lâu ngưng thần nghe ngóng, sắc mặt Cửu Hận vụt đanh lại. Đồng thời với sắc mặt này, thật quái đản, y lại điểm một nộ cười toại nguyện.

Nhìn thấy sắc mặt của y cùng với nụ cười không phù hợp chút nào với sắc mặt, do đang có ý nghĩ không tốt về y, một nhân vật nhất định có tâm địa xấu xa bỉ ổi, nữ lang càng bộc lộ tâm trạng phẫn uất qua đôi mắt sáng quắc lửa căm hờn.

Tuy thế, ánh mắt của nữ lang không thể không thay đổi bất ngờ khi nàng nghe Cửu Hận thì thào nói vào tai:

- Tại sao tại hạ có hành động này, điều đó sẽ giải thích sau. Bây giờ mong cô nương hãy chớ gây kinh động. Tốt hơn hết là hãy bế khí, nhất là phải chịu khó lắng nghe. Họ đến rồi đó?

Họ? Họ nào? Đã cốt ý ẩn thân chờ họ sao bây giờ khi họ đến y lại không

muốn hiện thân? Nghe là nghe gì mới được?

Với tâm trạng hoang mang nữ lang bất giác lắng nghe. Bất giác có hành động đúng như Cừu Hận vừa đề xuất.

Có tiếng bước chân di chuyển đến thật gần. Không phải một mà là nhiều, khá nhiều. Và đây là tiếng của những bước chân vội vã.

Chưa hết. Một khi Cừu Hận đã báo nàng phải lắng nghe tuyệt nhiên không phải chỉ để nghe thanh âm của những bước chân.

Đã đến lúc nữ lang nghe tiếng người hô hấp.

Phàm những ai đang vội đi nhất định phải để lộ nhịp hô hấp.

Vì đi như thế, hoặc đuổi theo ai, hoặc bị ai truy đuổi, họ cần gì phải bí khí, họ cũng đâu cần che giấu hình tích?

Tiếng chân xa dần, tiếng hô hấp cũng xa dần, nữ lang thất vọng vì không ngờ Cừu Hận bảo nàng lắng nghe và chỉ nghe có bấy nhiêu đó thôi.

Vì thất vọng, nàng suýt trút ra hơi thở dài.

Thật kịp lúc, Cừu Hận lừ mắt ngăn nàng lại. Đồng thời, y còn đặt một ngón tay lên môi ngụ ý bảo nàng không được làm như thế, không được khinh suất như thế.

Nàng quắc mắt nhìn lại, ý bảo, đâu còn gì để lắng nghe và giả dụ nàng có trút ra tiếng thở dài, tiếng thở đó đâu đến nỗi là khinh suất, đâu đến nỗi gây kinh động cho những nhân vật quả thật đã đi xa.

Nhưng sự việc lại xảy ra khác hẳn, nữ lang chợt đổi tia mắt quắc lên thành những ánh mắt nghi hoặc.

Bởi, cùng với những tiếng bước chân xa dần, nàng chợt nghe một câu nói mơ hồ văng vẳng đưa đến:

- Tiểu tử khó thể đi xa như thế này, trong quãng thời gian ngắn như vậy, ta nghĩ, có lẽ y đã chuyển hướng đi luôn về phía bắc như lúc đầu y đã đi.

Chỉ có thế thôi, nữ lang không còn nghe thêm một lời nào nữa, hoặc cũng mơ mơ hồ hồ hoặc chỉ thoang thoảng trong gió.

Vậy mà, nhìn thần sắc của Cừu Hận, nàng cũng biết y vẫn đang tiếp tục lắng nghe.

Y nghe gì?

Phải chăng vì y có bản lãnh thâm hậu hơn nên nghe được những gì mà giờ đây nàng hoàn toàn không nghe.

Rất có thể như thế .

Vì sắc mặt y đang giãn dần, càng lúc càng phù hợp với nụ cười toại nguyện, cho đến lúc này vẫn hiện diện trên môi miệng y.

Phải thêm một quãng thời gian nữa nữa lang mới thấy y đang trút ra hơi thở dài nhè nhẹ.

Đã đến lúc có thể trút bỏ trọc khí, nàng nghĩ như thế và nàng cũng nặng nề trút ra.

Y không có cử chỉ nào ngăn nàng nữa như y vừa làm trước đó.

Và nàng lại trở lại trạng thái nghi ngờ, có lẽ sắp chuyển qua trạng thái phần nộ nếu y không lên tiếng đúng lúc.

Y chỉ lên tiếng mà thôi, còn việc giải khai huyết đạo cho nàng dường như y cố tình không thực hiện việc đó. Và đó là lý do khiến nàng trở lại trạng thái nghi ngờ.

Nhất là lúc y lên tiếng, nàng thật sự nghi ngờ khi nghe y nói, y hỏi:

- Cô nương có nghe rõ những gì họ bàn định? Cô nương có nhận ra âm thanh của họ?

Nàng vẫn biểu lộ sự ngù ngờ bằng ánh mắt. Vì nàng dù muốn đâu thể mở miệng lên tiếng, hoặc đáp lại sự nghi ngờ.

Cừu Hận đương nhiên phải thấy ánh mắt của nàng.

Tuy vậy, y vẫn không nhấc tay động chân không giải huyết cho nàng, y cười nhẹ:

- Có lý nào cô nương hoàn toàn không nghe được gì? Phải thừa nhận hiện tại bản lãnh của cô nương còn kém so với tại hạ nhưng đâu đến nỗi kém đến độ cô nương không nhận ra lời nói đầu tiên là do Đại bá của cô nương phát thoại?

Y có nói, nữ lang mới mơ hồ nhận ra. Đúng là mơ hồ thật nhưng dù sao nàng vẫn còn ngờ ngợ, quả nhiên câu nói mơ hồ ly đuy nhất nàng được nghe có phần nào giống với thanh âm đo đại bá nàng phát thoại.

Nàng nhớ lại ý nghĩa của câu nói, hai chữ tiểu tử mà đại bá nàng dùng chắc hẳn để ám chỉ kẻ đang ngồi ngay bên cạnh nàng.

Như vậy, nàng nghi ngờ đại bá và những ai nữa nếu không là tam thúc, tứ

thức đang có ý định đuổi theo y. Sao họ lại đuổi theo và đuổi theo sớm đến vậy? Còn sư phụ nàng thì sao? Qua tiếng những bước chân nàng nghe được, họ phải nhiều hơn hai người, nghĩa là đủ cả ba, và nếu như cả ba cùng nhau đi đuổi theo nàng và Cửu Hận, ai sẽ chăm sóc cho sư phụ nàng? Rõ ràng trước khi đi nàng đã nhờ, đã ủy thác họ chăm sóc cho sư phụ nàng kia mà? Sao bây giờ...

Y lên tiếng cắt đứt mạch nghi vấn của nàng:

- Tại hạ đã nghe gì, đã biết họ đang cô ý định gì, tạm thời tại hạ sẽ không cho cô nương biết. Và tại hạ thừa biết cô nương đang suy nghĩ điều gì, nghĩ về ai. Cô nương hãy yên tâm tại hạ cũng đang nghĩ như cô nương.

Nàng kinh ngạc nhìn y. Nếu y biết, nếu y đọc được ý muốn của nàng, có sao lúc này không nhanh tay cho, không giải khai toàn bộ huyết đạo của nàng cho? Vì y không giải huyết nàng nghĩ y là người giả dối, không đoán biết ý muốn của nàng nhưng lại làm ra vẻ đã đoán biết.

Vừa có ý muốn đó, y chợt lên tiếng, khiến nàng tuy thán phục nhưng nghi lại càng thêm nghi.

- Cô nương đang muốn hỏi, tại sao tại hạ Vẫn chưa giải huyết để cô nương có thể lập tức quay lại với lệnh sư? Mong cô nương hãy nghe cho rõ và tạm thời đừng hỏi gì đến nguyên do. Tại hạ chỉ giải huyết cho cô nương và chỉ dùng cô nương quay đầu lại tìm kiếm lệnh sư nếu cô nương chấp thuận ý đề xuất của tại hạ, là cả hai chúng ta ngay lúc này cần phải cải dạng.

Nàng càng chú mục nhìn y.

Y hiểu và y giải thích:

- Cô nương không am tường thuật dị dung nên chưa hiểu lợi ích của thuật này. Được tại hạ sẽ tự cải dạng trước, sau đó sẽ giúp cô nương cải dạng.

Dứt lời, y quay lưng lại phía nữ lang.

Nàng thấy y, thấy từ phía sau đang dùng ống tay áo lau qua khuôn mặt. Sau đó, y cho tay vào bọc áo và hí hoáy làm gì đó với diện mạo của y.

Sau cùng, khi y quay mặt lại nàng thật sự ngỡ ngàng vì thấy trước mặt nàng hiện giờ không còn là y nữa. Trái lại đó là nét mặt nhăn nhoe của một nhân vật luống tuổi xa lạ. Y cười móm mém và dùng giọng run rẩy bảo nàng:

- Do biết cô nương chưa quen với thuật dị dung, lão phu sẽ giả làm ngoại tổ, còn cô nương chỉ cần cải sửa dung mạo đôi chút, chỉ cần chú ý lúc xưng hô, sẽ giả làm ngoại đệ của lão phu.

Bất chấp nữ lang có hài lòng hay không, lão nhân vật nọ ngang nhiên chạm tay vào khắp mặt mũi nàng. Với vài vật dụng thô thiển, như một mẩu than, nhúm phấn hồng chẳng hạn, lão nhân vẽ chỗ này vài nét, bôi lên chỗ nọ vài nét, và còn dạn dĩ sửa lại mái tóc cho nàng.

Sau khi thực hiện xong từng ấy động tác vụn vặt nhưng tỉ mỉ lão nhân gật gù:

- Nhìn cô nương lúc này khó ai tin cô nương đã có niên kỷ xấp xỉ mười chín đôi mươi. Với hai bím tóc đung đưa này...

Y dùng tay hất qua hất lại đôi bím tóc mà chính tay y tự tay kết xong, y tiếp:

- Chỉ cần cô nương luôn biểu lộ những động tác hồn nhiên, bất kỳ ai nhìn thấy đều phải thừa nhận cô nương quả đúng là ngoại diệt chưa đến tuổi thành nhân của lão phu.

Nữ lang nhìn lão nhân bằng ánh mắt vừa hoang mang vừa thán phục. Nàng chỉ cảm thấy lúng túng khi nghe y bảo:

- Để thật giống, cô nương cần phải có trang phục thật xứng hợp. Để lão phu tự tay chọn cho cô nương.

Y mở tay nải của nàng ra, thản nhiên bới tìm thứ y phục ưng ý nhất giữa bao vật dụng linh kính của nữ nhân được nàng mang theo.

Cũng may việc đó không kéo quá dài. Y đã chọn xong loại y phục cần thiết và đặt qua một bên.

Sau đó y đứng lên nói bằng giọng của y:

- Vì chưa phải lúc để giải thích, có giải thích vị tất cô nương cũng chưa chịu tin cho, nên tại hạ không cần giải thích gì cả. Bây giờ tại hạ sẽ đi ra ngoài, trước đó sẽ giải huyết cho cô nương.

Khi nào cô nương quyết định xong chỉ cần lên tiếng gọi, tại hạ sẽ quay lại. Lúc đó tùy vào thái độ của cô nương, nếu đã thay đổi y phục, có nghĩa là cô nương đã tán thành biện pháp của tại hạ, nếu cô nương xóa bỏ những gì tại hạ đã dị dung, trở lại diện mạo bình thường nghĩa là cô nương không tán thành, tại hạ sẽ tùy theo đó để liệu phương hành động.

Vẫn thản nhiên, có phần nào độc đoán, y không chờ đợi bất kỳ phản kháng nào của nàng. Vừa dứt lời y lập tức buông tay giải khai huyết đạo cho nàng. Cứ thế y bước ra.

Bị chế trụ huyết đạo một lúc lâu, tuy đã được giải huyết nhưng nàng đâu thể cử động được ngay. Vì thế nhân lúc hãy còn bất động, chờ khí huyết thật sự lưu

thông, nàng nằm im, ngẫm nghĩ toàn bộ những hành vi kỳ quái của Cừu Hận.

Và nàng đã có quyết định.

Nàng hướng miệng ra ngoài gọi:

- Các hạ có thể vào được rồi.

Có tiếng bước chân đi vào và cả nàng suýt bật hoảng khi nhận ra nhân vật đang chậm rãi đi vào là một lão nhân lưng khòm, tay chống kiếm bước đi thay cho gậy.

Vừa nhìn thấy nữ lang đã chịu thay đổi y phục lão nhân run giọng hồi thúc:

- Thôi. Đã muộn lắm rồi, Tiểu Thanh! Chúng ta phải đi ngay.

Nàng ngơ ngác nhìn lão nhân:

- Là... là các hạ đó sao? Còn Tiểu Thanh nào, các hạ vừa gọi.

Lão nhân lừ mắt giận dữ nhưng chỉ một thoáng sau đó, lão nhân vừa thu ánh mắt đó về, vừa đứng ngay lưng lên nói bằng giọng nãy giờ nàng đã quen.

- Tại hạ không trách vì đây là lần đầu cô nương phải cải dạng. Không sai, vì cô nương đang vận y phục màu xanh và cần phải thay đổi cách gọi, tại hạ tạm thời gọi cô nương là Tiểu Thanh. Hy vọng từ nay về sau, ngoại trừ cô nương trở lại diện mạo thật, thân phận thật cô nương đừng quên phải lưu tâm đến cách xưng hô mới.

Nàng nhận ta thanh âm của Cừu Hận. Nàng lúng túng với cách xưng hô mới:

- Tiểu Thanh... Tiểu Thanh nhớ rồi. Ngoại tổ... ngoại tổ...

Nói đến đây, nàng chợt đổi giọng:

- Gọi các hạ là ngoại tổ vừa khó nghe vừa không quen miệng sao các hạ không chọn thân phận khác?

Y hỏi:

- Giả dụ như thân phận gì?

Nàng đáp:

- Một lão bộc chẳng hạn?

Y cười lạt:

- Một tiểu cô nương xinh đẹp, thơ thẩn giữa chốn hoang vu với một lão nô lụm cùm yếu đuối? Cô nương không nghĩ đó là điều bất thường sao? Đã cải

dạng, ngoài việc giả mạo sao cho giống thật còn phải lưu tâm đến những tiểu tiết có thể dẫn đến sơ hở lớn. Đạo lý này cô nương phải gắng hiểu và tập cho quen đi. Gọi lại đi.

Nàng phải thừa nhận lập luận đó, mà y đã quan trọng hóa bằng cách xem đó là một đạo lý.

Nàng dọn giọng, trước khi gọi:

- Ngoại tổ!

Y lại khò lưng xuống cười móm mém:

- Nghe đã khá hơn. Chúng ta có thể đi được rồi.

Y chậm rãi quay lưng và vẫn chậm rãi khi bước đi.

Nàng đang nôn nóng nên giục:

- Các hạ, ngoại tổ không thể đi nhanh hơn sao?

Y quay đầu lại:

- Vội gì chứ, Tiểu Thanh? Sớm hay muộn, cũng chỉ một canh giờ mà thôi. Chẳng phải đó cũng là khoảng thời gian chúng ta đã đi từ đó đến đây sao?

Nàng âm ừ:

- Đồng ý là ngoại tổ chỉ đưa Tiểu Thanh đi độ một canh giờ, sau đó lập tức ẩn mình vào động khẩu. Nhưng lúc đó chúng ta đâu phải đi chậm như thế này.

Y cười nhạt:

- Nhưng bây giờ chúng ta đâu phải đi theo lối cũ? Không lẽ chúng ta không biết tìm đường khác để đi nhanh hơn? Nên nhớ, chúng ta đang đi không có chủ đích, dù có đi loanh quanh, là ai nhìn thấy cũng phải nghĩ như vậy, ai ngăn cấm chúng ta đi theo lối khác gần hơn.

Nàng thở phào:

- Hóa ra mọi việc đã được ngoại tổ định liệu trước. Có nghĩa là Tiểu Thanh phải dẫn đường.

Y gật đầu:

- Nhưng không cứ phải đi trước mới là dẫn đường. Đi theo lối nào, Tiểu Thanh chỉ cần tỏ dấu hiệu là ngoại tổ hiểu.

Nghe y xưng là ngoại tổ, nàng suýt phì cười.

Nhưng kịp nghĩ y là kẻ độc đoán, sẽ rất khó ưa nếu để y mắng, nàng hết

dám cười.

Cứ thế cả hai sau một lúc đi loanh quanh, nàng chợt thì thào:

- Ở phía trước chính là nơi gia sư.

Y háng giọng:

- Đã đến nơi chúng ta cần đến rồi ư? Sao không thấy có khung trang viện như lời phụ thân người điểm chỉ! Không lẽ ta vì kém mục lực nên lúc này đi lầm đường?

Nàng ngó người, không hiểu tại sao y lại bỗng dừng đề cập đến khu trang viện, đến vị phụ thân nào đó của nàng.

Nàng nhìn y.

Và chính lối cải dạng hiện giờ của y giúp nàng mau chóng nhận biết dụng ý của y.

Nàng nhanh nhẩu và liến thoắng:

- Nếu có lầm đường thì đó là lỗi ở ngoại tổ. Lúc này, nếu ngoại tổ chịu rẽ qua bên tả như Tiểu Thanh khuyên cản, đâu đến nỗi chúng ta phải lạc đường.

Bị trách, lão nhân sa sầm nét mặt và bực bội đưa mắt nhìn quanh.

Sau đó không lâu, lão nhân thì thào:

- Hiện lúc này, quanh đây không có người. Cô nương hãy mau xem xét nơi lệnh sư từng lưu ngụ. Nhớ là phải thật nhanh đấy.

Không còn giữ bình tĩnh được nữa, nàng bật lao đi.

Cũng nhanh như vậy, nàng quay lại và hốt hoảng:

- Bên trong rất bề bộn. Dường như đã xảy ra động thủ?

Y gật gù:

- Tại hạ cũng đoán như vậy. Chỉ có điều, không biết lệnh sư tự ý bỏ đi hay bị người dùng vũ lực bắt giữ?

- Là ai bắt giữ? Sao các hạ đoán biết là sẽ có động thủ?

Y nhìn quanh và chợt đưa tay chỉ vào một góc khuất:

- Là kẻ nào, tạm thời tại hạ không thể đoán chắc. Nhưng nếu muốn đuổi theo, có thể đó chính là phương hướng chúng ta cần đi.

Nàng nhìn, và thấy ở góc đó quả nhiên có một mẩu vải tình cờ bị một nhánh

cây móc vào vương lại:

- Chính là mẫu vải từ y phục của gia sư .

Y đứng ngay người lên:

- Đuổi theo! Mau!

Không để nàng nói thêm điều gì, y chộp tay nàng và lôi đi thật nhanh...

----o0o----